

ČESKÁ REPUBLIKA
R O Z S U D E K
J M Ě N E M R E P U B L I K Y

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Milana Procházky a soudců JUDr. Viktora Kučery a JUDr. Petra Polácha v právní věci žalobce: **D. S.**, zast. Ing. Bohumilem Prudíkem, daňovým poradcem, se sídlem Družstevní 1347, Velké Meziříčí, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 31, Brno, o žalobě proti rozhodnutí Finančního ředitelství v Brně ze dne 27. 9. 2012, č. j. 14322/12-1302-704581, ve věci daně z přidané hodnoty,

t a k t o :

- I.** Žaloba **s e z a m í t á .**
- II.** Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III.** Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

Dne 11. 12. 2012 byla Krajskému soudu v Brně (dále jen „krajský soud“) doručena žaloba proti v záhlaví citovanému rozhodnutí Finančního ředitelství v Brně (dále jen „odvolací orgán“), kterým byla zamítnuta odvolání žalobce proti rozhodnutím Finančního úřadu ve Žďáru nad Sázavou (dále jen „správce daně“) o doměření daně z přidané hodnoty (dále též „DPH“) a tato rozhodnutí byla potvrzena. Jednalo se o dodatečný platební výměr ze dne 1. 7. 2011, č. j. 113990/11/351911703309, kterým byla doměřena daň za zdaňovací období

2. čtvrtletí 2009 ve výši 170 015 Kč a stanoveno penále ve výši 34 003 Kč, dodatečný platební výměr ze dne 1. 7. 2011, č. j. 114035/11/351911703309, kterým byla doměřena daň za zdaňovací období 3. čtvrtletí 2009 ve výši 141 143 Kč a stanoveno penále ve výši 28 228 Kč a dodatečný platební výměr ze dne 1. 7. 2011, č. j. 114037/11/351911703309, kterým byla doměřena daň za zdaňovací období 4. čtvrtletí 2009 ve výši 98 427 Kč a stanoveno penále ve výši 19 685 Kč.

Žalobce v podaných daňových přiznáních přiznal daň na vstupu za práce pro společnost ZDAR, a.s. a uplatnil i nárok na odpočet DPH za práce provedené ze strany dodavatelských společností DAMBEX, v.o.s. (dále jen „DAMBEX“) a BIGUZ INVEST, s.r.o. (dále jen „BIGUZ“), jako jeho subdodavatelů. Správce daně a následně i odvolací orgán však tento nárok na odpočet neuznali, neboť žalobce neunesl důkazní břemeno a neprokázal, že příslušné práce a výkony uskutečnili ve prospěch žalobce uvedení subdodavatelé.

Správce daně zahájil u žalobce protokolem ze dne 28. 5. 2010, č. j. 54603/10/351930709214, daňovou kontrolu daně z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2007, 2008 a 2009 a DPH za zdaňovací období 2., 3., a 4. čtvrtletí 2009 a 1. čtvrtletí 2010. Ve vztahu k DPH vznikly během daňové kontroly správci daně pochybnosti o předložených daňových dokladech vystavených společnostmi DAMBEX a BIGUZ. Na základě dožádání zjistil, že obě společnosti jsou nekontaktní, resp. s místně příslušným správcem daně nekomunikují. Dále bylo zjištěno, že společnost BIGUZ nebyla vůbec registrována k DPH a společnost DAMBEX podala daňové přiznání k DPH naposledy v roce 2008.

Správce daně proto vyzval žalobce, aby prokázal, že deklarovaná plnění byla skutečně uskutečněna plátcem DPH. Na to žalobce reagoval předložením prohlášení, opatřených razítkem DAMBEXU, resp. BIGUZU a podepsaných dosti těžko čitelnými podpisy, která potvrzovala provedení prací těmito společnostmi. Správce daně následně vyzval žalobce, aby prokázal, kým byla tato prohlášení sepsána a podepsána, protože to nebylo z těchto prohlášení zřejmé. Žalobce uvedl, že tato prohlášení sepsal sám. Opatřit razítkem a podepsat je pak měli zástupce DAMBEXU Y. S., resp. jednatel BIGUZU M. B. Současně žalobce navrhl výsledk těchto osob jako svědků. Na výzvy ke sdělení potřebných údajů o třetí osobě (navržených svědcích) žalobce nereagoval. Následně správce daně vydal výše uvedené platební výměry.

Na základě podaného odvolání a opětovného návrhu žalobce správce daně dožádal výsledk jednatele společnosti BIGUZ M. B. prostřednictvím Finančního úřadu v Ústí nad Labem. Z odpovědi bylo zjištěno, že nebylo možné zjistit místo pobytu p. B. s tím, že dle sdělení Ředitelství služby cizinecké policie nemá tato osoba na území České republiky povolen žádný druh pobytu dle zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). Pobyt za účelem účasti v právnické osobě zanikl p. B. dne 2. 12. 2004. Správce daně rovněž dožádal provedení svědecké výpovědi Y. S. U něj však také nebyla Finančním úřadem Brno – venkov zjištěna adresa trvalého pobytu. Proto úřad zaslal předvolání ke svědecké výpovědi na adresu sídla společnosti DAMBEX. Toto předvolání se vrátilo zpět s tím, že se adresát odstěhoval. Žalobce později navrhl ještě výsledk svědků Ing. Z. U. a M. O. Svědek U., ředitel závodu společnosti ZDAR, a.s., uvedl, že se žalobcem na zakázkách pro společnost ZDAR,

a.s. pracovali i další lidé, podle něj subdodavatelé žalobce. Uvedl však, že nezná společnosti DAMBEX a BIGUZ a nezná ani jejich statutární zástupce. Svědek O. uvedl, že se žalobcem spolupracoval na různých zakázkách. Pro žalobce podle něj pracovalo více společností, ale jména DAMBEX a BIGUZ nezná, stejně jako jejich statutární zástupce.

Odvolací orgán pak na základě výše uvedeného uzavřel, že žalobce neprokázal, že došlo k přijetí zdanitelných plnění od subjektů deklarovaných na daňových dokladech, byť nebylo zpochybněno faktické provedení prací. K prokázání nároku na odpočet nestačí pouhé doložení daňového dokladu či evidence pro daňové účely, ale je nezbytné prokázat skutečnou realizaci stavebních prací ze strany deklarovaných dodavatelů a v deklarované výši.

Jen pro úplnost soud dodává, že s účinností od 1. 1. 2013 došlo zákonem č. 456/2011 Sb., o Finanční správě České republiky, ve znění pozdějších předpisů, vyhláškou Ministerstva financí č. 48/2012 Sb., o územních pracovištích finančních úřadů, která se nenacházejí v jejich sídlech, ke změně organizační struktury správních orgánů pro výkon správy daní tak, že procesním nástupcem Finančního ředitelství v Brně je Odvolací finanční ředitelství, se sídlem Masarykova 31, Brno, které je tedy žalovaným v souzené věci.

II. Obsah žaloby

Žalobce se se závěry odvolacího orgánu nesmířil a podal proti jeho rozhodnutí žalobu, ve které napadl celou výrokovou část napadeného rozhodnutí, neboť se domníval, že byl zkrácen na svých právech vyplývajících z daňového řádu, což vedlo k nezákonnosti napadeného rozhodnutí. Závěr odvolacího orgánu o neunesení důkazního břemene dle žalobce odporuje základním zásadám daňového řízení vztahujícím se k hodnocení důkazů jak jednotlivě, tak v jejich vzájemné souvislosti a k otázce hodnocení důkazního břemene.

Žalobce namítal, že dostatečně prokázal nejen provedení konkrétních prací, ale také to, který dodavatel tyto konkrétní práce provedl. Základním důkazem v daňovém řízení je účetnictví daňového subjektu, jehož správnost ani úplnost v projednávané věci nebyla zpochybněna. Součástí účetnictví byly i daňové doklady, které označovaly jako dodavatele provedených prací právě společnosti DAMBEX a BIGUZ.

Skutečnost, že na díle prováděném žalobcem pracovaly i jiné firmy než žalobce sám, vyplývá podle žalobce jak z výpovědi svědka Ing. Z. U., tak i svědka M. O. Skutečnost, že během daňové kontroly nebyly zjištěny údaje od společností DAMBEX a BIGUZ a že nebylo možné vyslechnout jejich statutárního zástupce (jak žalobce navrhoval), nemohla být hodnocena k tíži žalobce. Stejně tak nebylo podstatné, zda byly tyto společnosti evidovány správcem daně jako plátcí DPH, neboť plátcem DPH se podnikatel stává ze zákona po dosažení určité výše obrátu a nikoli podáním přihlášky k registraci.

Nezákonnosti, či nedostatky zjištěné u společností DAMBEX a BIGUZ, resp. absence jejich účetních dokladů nemohly být podle žalobce přenášeny na něj.

Správce daně ani odvolací orgán tak podle žalobce nepostupovali v souladu se zákony a jinými obecně závaznými právními předpisy, nezachovávaly práva a právem chráněné

zájmy daňových subjektů a ostatních osob zúčastněných na řízení a nepostupovaly v úzké součinnosti s daňovým subjektem. Rovněž tak postupovali v rozporu se zásadou volného hodnocení důkazů, podle které správce daně hodnotí důkazy podle své úvahy, a to každý jednotlivě a všechny v jejich vzájemné souvislosti a přitom přihlíží ke všemu, co v daňovém řízení vyšlo najevo.

Na závěr žaloby proto žalobce navrhl, aby krajský soud zrušil napadené rozhodnutí a stejně tak zrušil i jednotlivá prvostupňová rozhodnutí správce daně.

III. Vyjádření žalovaného

Žalovaný v úvodu svého vyjádření upozornil na změnu organizační struktury správních orgánů pro výkon správy daní (viz výše) a shrnul skutkový stav projednávané věci.

Následně se vyjádřil k jednotlivým žalobním námitkám. Nesouhlasil s tvrzením žalobce, že ten prokázal nejen provedení prací, ale i to, který dodavatel tyto práce provedl. Žalobcem předložené doklady byly podle žalovaného důvodně zpochybněny, neboť bylo zjištěno, že společnost BIGUZ nebyla registrována k DPH a společnost DAMBEX v roce 2009 nepodala daňové přiznání k DPH a za rok 2009 nepodala ani přiznání k dani z příjmů právnických osob. Potvrzení dodavatelů byla vytvořena žalobcem, jak sám uvedl, nicméně se mu nepodařilo prokázat, kdo tato prohlášení podepsal. Žalobce v rozporu s § 92 odst. 6 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, ve znění rozhodném pro projednávanou věc (dále jen „d. ř.“), neposkytl o těchto osobách potřebné údaje tak, aby je bylo možné vyslechnout. Žalobce tak žádnými důkazy neprokázal, že práce byly provedeny subjekty uvedenými na předložených dokladech. Dále žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2008, č. j. 2 Afs 1/2008 – 60, podle kterého nemá daň ani odpočet daně základ ve formálním dokladu, ale v existenci zdanitelného plnění a dále rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2011, č. j. 8 Afs 5/2011 – 139, podle kterého ani doklady se všemi náležitostmi nemusí být podkladem pro uznání nároku na odpočet, není-li zároveň prokázáno, že k uskutečnění zdanitelného plnění skutečně došlo, či nejsou-li splněny další zákonné podmínky pro jeho uplatnění.

K námitce žalobce, že ze svědeckých výpovědí vyplývá, že na díle prováděném žalobcem spolupracovaly i jiné firmy, žalovaný uvedl, že z těchto svědeckých výpovědí nevyplývá, že na prováděných pracích spolupracovaly právě společnosti BIGUZ a DAMBEX. Naopak z nich vyplývá, že svědci jmenované společnosti neznají a že neznají ani jejich statutární zástupce.

Žalovaný se vyjádřil i k námitce, že k tíži žalobce nemohla jít absence podkladů od společností DAMBEX a BIGUZ, stejně jako nemožnost vyslechnout jejich statutární orgány. Podle žalovaného však tyto skutečnosti nemohly jít k tíži správce daně, protože to byl žalobce, kdo navrhl výslech statutárních orgánů těchto společností jako svědků. S odkazem na rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 25. 4. 2003, č. j. 31 Ca 62/2002 – 25, č. 94/2004 Sb. NSS, žalovaný uvedl, že daňový subjekt je odpovědný za konkrétnost a průkaznost jím předložených důkazů.

K tvrzení žalobce, že pro postavení plátce DPH je podstatné překročení zákonem uvedené výše obratu a nikoli registrace k DPH, žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2009, č. j. 2 Afs 7/2009 – 60, podle kterého není pro postavení plátce DPH rozhodné pouze překročení výše obratu, ale právě i registrace k DPH.

IV. Posouzení věci krajským soudem

Napadené rozhodnutí odvolacího orgánu krajský soud přezkoumal v řízení podle části třetí, hlavy II, dílu 1, § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), v mezích uplatněných žalobních bodů, ověřil přitom, zda rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (ex officio), a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí žalovaného, přičemž dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Podstatou projednávané věci je posouzení, zda žalobce prokázal uskutečnění deklarovaných prací plátcí daně uvedenými na daňových dokladech.

Úvodem krajský soud připomíná, že daňové řízení v České republice je postaveno na zásadě, že každý daňový subjekt má povinnost sám daň přiznat, tedy má břemeno tvrzení, ale také povinnost své tvrzení doložit, svědčí mu tedy i břemeno důkazní. Toto své břemeno daňový subjekt plní v důkazním řízení, které vede správce daně. Podle ustanovení § 92 odst. 3 d. ř. (dříve § 31 odst. 9 ZSDP – zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků) daňový subjekt prokazuje všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v přiznání, hlášení a vyúčtování a podle § 92 odst. 4 d. ř. může být vyzván k prokázání skutečností potřebných pro správné stanovení daně. „*Daňový subjekt (...) splní svoji povinnost důkazní ve vztahu k tvrzením, které správci daně předestře, prokáže - li tato tvrzení svým účetnictvím, ledaže správce daně prokáže [§31 odst. 8 písm. c) d. ř. (myšleno ZSDP, pozn. krajského soudu)], že ve vztahu k těmto tvrzením je účetnictví daňového subjektu nevěrohodné, neúplné, neprůkazné nebo nesprávné. Správce daně nemá povinnost prokázat, že údaje o určitém účetním případě jsou v účetnictví daňového subjektu zaznamenány v rozporu se skutečností, je však povinen prokázat, že o souladu se skutečností existují natolik vážné a důvodné pochyby, že činí účetnictví nevěrohodným, neúplným, neprůkazným nebo nesprávným*“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 1. 2008, č. j. 2 Afs 24/2007 – 124).

Žalobci tak lze přisvědčit v tom, že účetní doklady jsou nepochybně primárním důkazem v daňovém řízení, nejsou však důkazem nezpochybnitelným. V této souvislosti je třeba zmínit i rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2008, č. j. 2 Afs 1/2008 – 60, na který případně odkázal žalovaný a ve kterém je uvedeno, že daň, stejně jako odpočet daně, nemají základ ve formálním dokladu, ale ve skutečné existenci zdanitelného plnění. Formálně právní stav vyplývající z předložených dokladů tak musí odpovídat stavu faktickému.

Žalobcem předložené doklady byly zpochybněny na základě zjištění správce daně o nekontaktnosti deklarovaných dodavatelů žalobce. Z § 73 odst. 1 písm. a) zákona o DPH pak vyplývá, že daňový doklad, kterým je prokazován nárok na odpočet DPH musí vystavit plátce DPH. U společnosti BIGUZ však bylo zjištěno, že tato společnost nebyla nikdy registrována jako plátce DPH. Společnost DAMBEX pak dle zjištění správce daně

nepodávala přiznání k DPH od roku 2008. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 13. 8. 2008, č. j. 9 Afs 204/2007 – 72, „*ke zpochybnění daňového dokladu přitom může dojít různými způsoby, např. tak, že neexistuje ten, kdo jej vystavil, popřípadě že vystavitel dokladu za dané období zdanitelné plnění nevykázal, na což lze usuzovat zejména z toho, že nepodal daňové přiznání k dani z přidané hodnoty. Pokud vystavitel daňového dokladu o něm neúčtoval, případně tuto skutečnost nelze ověřit proto, že je vystavitel nekontaktní a jeho účetnictví (případně jiná povinná evidence) vůbec není k dispozici, pak jsou pochybnosti na straně správce daně více než odůvodněné. I za této situace však daňový subjekt může pochybnost správce daně vyvrátit tím, že existenci zdanitelného plnění prokáže jinými důkazními prostředky.*“ Uvedené skutečnosti zjištěné správcem daně jsou takového charakteru, že vyvolávají (přesně v intencích tohoto rozsudku Nejvyššího správního soudu) silné pochybnosti o předložených dokladech v tom smyslu, zda tam uvedení dodavatelé deklarované práce skutečně vykonali.

Z následného průběhu řízení je pak zřejmé, že žalobce neprokázal, že deklarovaná plnění byla uskutečněna subjekty uvedenými na předložených dokladech, k čemuž byl vyzván na základě jím neseného důkazního břemene. Žalobcem sepsaná a předložená prohlášení BIGUZU a DAMBEXU byla opatřena razítky těchto společností, nicméně byla podepsána nečitelnými podpisy a ani jinak z nich nevyplývá, kterou osobou byla podepsána. Zvláště ve světle výše uvedených pochybností byl plně odůvodněn postup správce daně, jímž žalobce vyzval k prokázání, že tato prohlášení podepsaly skutečně k tomu oprávněné osoby. Na žalobci tak opět leželo důkazní břemeno ohledně jeho tvrzení, že prohlášení byla podepsána statutárními orgány předmětných společností: M. B. a Y. S. Správce daně se na návrh žalobce prostřednictvím dožádání pokusil o výslech těchto jednatelů, nicméně u obou jednatelů nebylo zjištěno místo jejich pobytu a z toho důvodu je nebylo možné předvolat ke svědecké výpovědi tak, aby mohli potvrdit skutečnosti uvedené v předložených prohlášeních. U M. B. bylo dokonce dle sdělení Ředitelství služby cizinecké policie zjištěno, že neměl na území České republiky povolen žádný druh pobytu dle zákona o pobytu cizinců. Pobyt za účelem účasti v právnické osobě zanikl p. B. dne 2. 12. 2004.

Správce daně dále vyslechl další navržené svědky: Ing. Z. U. a M. O. Z obou výpovědí bylo ověřeno, že žalobcem deklarovaná plnění skutečně proběhla. Tuto skutečnost odvolací orgán v napadeném rozhodnutí ani nijak nerozporoval. Uvedení svědci však nebyli schopni uvést, jaké subjekty pro žalobce pracovaly, tím spíše tak nebyli schopni potvrdit, že práce vykonaly společnosti deklarované na předložených dokladech. Ostatně oba také shodně uvedli, že společnosti BIGUZ a DAMBEX neznají a neznají ani jejich statutární orgány.

Pro uznání nároku na odpočet DPH je ovšem „*nezbytné, aby daňový subjekt prokázal v daňovém řízení správci daně nejen to, zda došlo k faktickému uskutečnění zdanitelného plnění, ale i to, zda toto plnění uskutečnila osoba – plátce daně, jež je jako poskytovatel tohoto plnění uvedena v dokladu, jež daňový subjekt jako důkaz k prokázání tvrzeného právního stavu předkládá*“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 8. 2005, č. j. 5 Afs 188/2004 – 63).

Námítka žalobce ohledně prokázání poskytovatelů zdanitelného plnění předloženými doklady ve spojení se svědeckými výpověďmi tak není důvodná, neboť předložené doklady

byly správcem daně odůvodněně zpochybněny a svědecké výpovědi neosvědčily prokazovanou skutečnost – tedy, že práce pro žalobce vykonaly společnosti BIGUZ a DAMBEX.

Na tomto závěru nemůže nic změnit ani námitka žalobce, že nekontaktnost společností BIGUZ a DAMBEX nemohla být hodnocena k jeho tíži. K této námitce krajský soud uvádí, že žalobci nebyla dávána k tíži skutečnost, že společnosti BIGUZ a DAMBEX jsou pro správce daně nekontaktní, ale to, že neunesl důkazní břemeno ohledně prokázání, že předmětné práce byly uskutečněny dodavateli uvedenými na předložených dokladech (viz str. 6 napadeného rozhodnutí). Nekontaktnost tvrzených dodavatelů žalobce nelze dávat k tíži ani žalobci ani správci daně. Tuto skutečnost bylo nutné brát toliko jako fakt, ze kterého musel jak žalobce, tak správce daně a následně odvolací orgán vycházet. Bylo na žalobci, aby i za této situace svá tvrzení prokázal dalšími důkazy, neboť je to právě daňový subjekt, který odpovídá za prokázání jím tvrzených skutečností. Žalobce však již provedení žádných dalších důkazů nenavrhl.

Zcela nepřipadná je námitka žalobce, že na postavení plátce DPH nemá vliv jeho registrace, ale pouze výše obrátu podle § 6 zákona o DPH. Z § 94 odst. 1 zákona o DPH vyplývá, že plátcem DPH se osoba stává až registrací, buď na základě jím podané přihlášky, anebo až na základě rozhodnutí o registraci, pokud svou povinnost podat přihlášku nesplní (viz věta druhá uvedeného ustanovení: „*Nesplní-li registrační povinnost podle § 95 odst. 1, stává se plátcem datem účinnosti registrace uvedeným na rozhodnutí o registraci*“). Tento závěr je podpořen i judikaturou správních soudů (srov. např. žalovaným uvedený rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2009, č. j. 2 Afs 7/2009 – 60).

K námitce žalobce, že došlo k porušení zásady volného hodnocení důkazů, krajský soud uvádí, že jak správce daně, tak odvolací orgán řádně odůvodnili, z jakého důvodu považovali žalobcem předložené doklady za neprůkazné, uvedli, jaké důkazy byly provedeny a co z nich bylo zjištěno a proč nemohly být provedeny důkazy další. Napadený závěr o neunesení důkazního břemene žalobcem pak provedenému dokazování a zjištěným skutečnostem plně odpovídá, má oporu ve spisu a je výsledkem logického uvažování obou orgánů.

Krajský soud tak uzavírá, že postup správce daně a odvolacího orgánu byl plně v souladu se zákonem a navazující judikaturou. Správce daně žalobce vyzýval pouze k prokázání toho, co žalobce sám tvrdil (srov. například nálezy Ústavního soudu ze dne 24. 4. 1996, sp. zn. Pl. ÚS 38/95) a vycházel žalobci vstříc, pokud jde o jeho důkazní návrhy. Tyto návrhy však nevedly k prokázání toho, že deklarované práce byly uskutečněny plátcem DPH uvedenými na předložených dokladech. Jelikož skutečnost, že zdanitelné plnění bylo poskytnuto plátcem DPH uvedeným na daňovém dokladu, je jednou ze zákonných podmínek pro uznání odpočtu DPH, bylo na správci daně, aby nárok na odpočet daně na vstupu vyloučil, což správce daně také učinil a odvolací orgán jeho rozhodnutí – dodatečné platební výměry potvrdil.

S ohledem na vše výše uvedené tak krajský soud podanou žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

V. Náklady řízení

O náhradě nákladů řízení krajský soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěšný nebyl (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníkovi řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní agendy nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 20. 1. 2015

Mgr. Milan Procházka
předseda senátu